

give en ny Lovbestemmelse, som man glemte at give dengang, idet man troede, at have Forudseenhed nok til at tage alle mulige Tidsbestemmelser med Hensyn til de militære Love. Jeg tror, at der er mange Tidsbestemmelser i Søloven selv, om hvilke det maa siges, at det er uheldigt, at de eksistere, og at de ved mange Leiligheder kunne komme til at lægge Administrationen Hindringer i veien. Det, jeg vil, er at lette Administrationen at komme ud af Forlegenheden, og derfor ændrer det mig, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Bregendahl) kunde komme til at fremstille Sagen paa den Maade, som han gjorde. Om der end ikke udtrykkeligt staar i en Lov, at man kan konstituere en Mand i en vis Stilling, saa tror jeg dog, at den sundes Menneskeforstand maa føre til, at man gjør det, naar man ellers ikke kan faa det Arbejde udført, som Loven byder skal udføres, og som man ikke kan faa gjort ved en Mand, der er ansat paa den Maade, som Loven foresætter. Der er dog Intet, Regjeringen er mere uskyldig i end det, at der ikke er foretaget saa mange Aar som fornødent, siden denne Lovbestemmelse blev tagen. Mig synes det at følge af sig selv, at naar et saadant Tilfælde foreligger, saa behøver Regjeringen ikke at tage i Betænkning, at gaa den Vej, at den siger: Arbejdet skal udføres, og jeg skal have en Mand dertil, men jeg kan ikke faa en Mand, der har tjent saa længe, som han skal, eftersom den dertil fornødne Tid endnu ikke er forløben, og derfor konstituerer jeg en Mand til at udføre Arbejdet. Jeg er fuldstændig overbevist om, at den ærede Minister, uden engang at have nogen Tilfærdigvelse her fra Thinget, viligen kunde foretage dette Skridt, og at intet Menneske med sund Menneskeforstand, der kunde sætte sig ind i Sagen, vilde gjøre den allemindste Indvending; derimod. Dette er min Overbevisning om Sagen, og mine Grunde til, at jeg ikke gjerne vil have en Lov i dette Tilfælde, har jeg antydnet, idet jeg finder, at det

er urimeligt, at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse for en Ting som denne, uden at jeg benægter, at den ærede Minister har havt Anledning til at foreslåge denne Lov. Jeg skal iøvrigt ikke opholde Thinget længere med denne Sag; jeg tror, at den Maade, hvorpaa den ærede Minister har taget Sagen, er saa jevn, at Enhver kunde slaa sig tiltaals derved, og jeg synes kun, at det er en underlig Gænge, Sagen er bragt ind i af den ærede sidste Taler.

Bregendahl: Jeg har om saa mange Punkter en Mening, der er afvigende fra det ærede Medlems, at det slet ikke ændrer mig, at han i dette Tilfælde er af en anden Mening end jeg, og jeg skal ikke forsøge paa at vinde ham for min Mening, men jeg finder mig dog foranlediget til, at bemærke, at Ministeriet naturligvis meget godt kan kommandere En til at udføre de Forretninger, der skulle udføres af Stabsintendanten og en Anden til at udføre de Forretninger, der skulle udføres af Overintendanten og saa fremdeles; men der er den Forskiel, at efter de gjældende militære Lønningslove kan Ministeriet ikke, saaledes som det efter den civile Lønningslov kan gøres, give Vedkommende den Løn, der i Loven er bestemt for disse Forretningers Udførelse, som efter Befaling paalægges den, der staar i en lavere Lønnet Klasse, og det, som Spørgsmaalet egentlig dreier sig om her i dette Tilfælde, er, om vi skulle nekte denne Lov Fremme for derved mulig at kunne bespare Noget af den Løn, som de højere Stillinger i Forplejningskorpslet medføre, for Tidsrummet fra nu af og til 1ste Oktober 1872.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, jattes Lovforslagets Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges enstemmigt med 64 Stemmer. Endringsforslag til Sagens anden Behandling indskaldtes til næstfølgende Mandag Middag. Kl. 1.